شعرهای من

حامد رضایی

۲۰۲۵

در دلم رفته است غمی
که نیابم ز همه عالم مرهمی
سرنوشت آمیخته به غم را
چاره نکند صد طبیب و حکیمی

گوڵەکانی باخ لیم بوونە بە ژەهرەمار

هەر گوڵێک کە دەبینم، دێتەوە یادم یادی تۆ

آدمی را نیست درمانی، جز آدمی

بیا که دل را تو نیازی
بیا که غم را تو درمانی

کۆتایی خۆشی و ناخۆشی وەک هیچە
کۆتایی بوون و نەبوونیش وەک هیچە
بڕۆ لەسەر ڕێگای مستی و سەرخۆشی
کە ئەنجامی کارِ عاقلانیش وەک هیچە

گریه آسمان را باران نامیدند؛

چه می‌دانستند تو رفته‌ای